

מלתקים אסורים

אחרי ארבעה ימים

תן לו בשן החולה

אורי היה חובב בוקס. כמו שהוא היח שמו זמר, כך אהב לואות אנשים מתולתלים ושוריים חובטים זה בזה עד זוב דם. הוא לא התפלח אף פעם, ושילם תמיד בעד הכרטיס. ביחוד אהב את אלוף משקל נוצה ציימבי, בעל הסגנון האלגנטי הבלתי נשכח.

"תן לו, ציימבי! תן לו בשן החולה!" היה צועק בהתלהבות. לאחר התחרות היה הולך הביתה, ואשתו היתה מטיחה בפניו נעלי בית ישנה ושולחת אותו לשיטוף את הכלים, אבל מה זה חשוב.

יום אחד דרך על ציימבי אוטו ומשא אותו על הכביש. אנשים טובים לקחו אותו לבית החולים ושם שכב שנה. אורי היה עצוב וחשב שהוא משתגע. לא היה למי לצעוק, "תן לו בשן החולה!" לבסוף לא יכול היה להתאפק. הוא הלך לבקר בבית החולים. שם שכב ציימבי המהולל, עטוף כולו בגבס ופניו ידוקים.

"תן לו בשן החולה!" זעק אורי. ציימבי הביט בו בעינים בוהות ונאנח.

"תן לו! אתה שומע? בטלן! תן לו!" ציימבי לא שמע. הוא היה חולה מאד. אורי כעס על האליל החולה וזכר באשתו. בתאוות רצח התנפל על ציימבי וחבט בו בשן החולה. אחר חזר הביתה לשטוף כלים.

הרופאים קבעו שציימבי מת כתוצאה מחוסר אידיאלים.

הכבש הנוראי

עדר כבשים שוטט לו בערבה. כל כבשה היתה גדולה כמו פיל, עם שיני פלדה חשופות ומבהיקות וצפרנים ממורטות. העדר שטט כסופת רעם.

זאב בודד מזהרעב שנתקל בעדר הוכרע ארצה. הכבשים התנפלו עליו, תקעו בו את צפרניהן וישטעוהו כשסע הגדי. שני אריות ונמר אחד הפכו לקציצות. הכבשים המשיכו לשטוט בערבה, לחייהן אדומות מדם.

עבר גם קיפוד אחד, נאנח ואמר: ה'יד, ימות המשיח הגיעו.

מתתיהו האחר. בינתיים הפך הסטר דנט העני, בן משפחה שהגרה מגליציה לעורך-דין מצליח. אך מקצוע זה לא מצא חן בעיניו. בירנבוים הפך עסקן ציוני מוכיר לשכת ההסתדרות הציונית. עד שלפתע גילה גילוי שהיה חדש לגבינו, כמו לגבי כל הציונים: שארץ-ישראל אינה ארץ ריקה מאדם, אלא מאוכלסת על ידי עם ערבי.

"ציונים" בוינה. כאשר הקים נתן בירנבוים, הסטודנט בן ה-20 במכללת וינה, את אגודת-הסטודנטים הראשונה שדגלה ב"שיבת ציון", נתן לה את השם קדימה. כאשר הוציא בטאון, קרא לו שחרור-עצמי. תרגום שם ספרו של פינסקר אבטו-אמטי פצית. אולם בירנבוים הבין כי רעיון חדש זקוק לשם חדש, קצר, קולע, בעל-כנפיים.

לגבי בירנבוים, סוציאליסט ושחרור-שלום, היה זה זעזוע עמוק. הוא הבין שהציונות מכרחה להוביל למלחמה, פנה לה עורף, התמסר לתנועת הבונד, שהיתה סוציאליסטית, אנטי-ציונית ודוגלת בשפה האידו-שית.

גם שם לא האריך ימים. הוא הפך דתי קיצוני, השתתף בייסוד אגודת-ישראל והיה לאידאולוג ראשי של תנועה אנטי-ציונית קיצונית זו. הוא הניח תפילין, חינך את בניו ברוח דתית וקרא לעצמו "מתתיהו האחר".

כעבור עשר שנים, בשנת 1892, מצא בירנבוים סוף-סוף את אשר ביקשה נפשו. בלבו עלה השם ציון, שהיה בעיניו שם נרדף לירושלים וסמל להתחדשות שהיתה צריכה להיות, לדעתו, פוליטית ודתית כאחת. הוא המציא את המונח "ציונות".

באותם הימים הלם עתונאי וינאי בשם תיאודור הרצל בפעם הראשונה על מדינת-יהודים. הרצל, תועמלן מובהק, נתפס מיד לשם החדש והמושך. בירנבוים הפך לאיש אמונו, נתבקש להרצות את ההרצאה על האידאולוגיה התרבותית של הציונות ב"קונגרס הציוני הראשון".

כאשר מת, לפני עשרים שנה בדיוק, בגרמניה הנאצית, כבר היתה הציונות האידוי-אולוגיה הרשמית של העם החדש שקם בארץ-ישראל, וההסתדרות הציונית היתה מוסד בינלאומי בעל השפעה רבה. אף (המשך בעמוד 8)

לדעת המדענים, היתה ציון תחילת דק שם המצודה בחלק הדרומי של ההר המזרחי בירושלים ("וילכד דוד את מצודת ציון..."). שמואל ב' פרק ח', פסוק ז'. במרוצת הזמן נקרא בשם זה כל ההר המזרחי, שהוא הר-המקדש, וכעבור זמן הפכה ציון שם נרדף לירושלים כולה.

על שם דמות תלמודית, אלישע בן אבויה, שנקרא "אחר" מפני שסינח תדיר את דעותיו.

ישנם סיכויים למתן (או לחידוש) המענק — תמורת שרות פוליטי ראשון.

- שלב שני — הבטחה מסודרת למתן המענק, תמורת שרות מאמץ שני.
- שלב שלישי — התחלת תשלום ה'מענק בפועל, תמורת שרות פוליטי שלישי.

בדי אמינים, ניתן כל שלב לחלוקת-ביניים, עד אין סוף.

מחזיר הסיפוק. בדרך זו קנו האמריקאים את נסיגת ישראל מסיני, מעזה ור' משהרם אל-שייך — הכל מבלי להוציא עדיין אפילו דוקאר אחד. השבוע מגיע השלב ה'שלישי. בעוד שקודק החל בשיתות על התשלום וממשי, ודרשו האמריקאים את ה'מחזיר האחרון: אי-התערבות ישראל במקרה של מלישת צבאות ערב לירדן וחלוקת ה'ממלכה ההאשמית.

עתיקות תחום השנת

שאל שרון, רועה קיבוץ נחשון שבאזור לטרון, רגיל בפעילות רוחנית בחינתו בשרה, כגון קריאה מעמיקה בספרים רציניים. כשהוא מסיים את הטפר, רגיל הוא להתפנות ל'חקירה ארכיאולוגית.

שעה שהבקר מלחץ את העשב למרגלות תל גור המפורסם, מספיק הרועה לגלות שבר חרס, מטבע יהודי עתיק, פסלוני עש' תורת או מנורת שמן, המתחוספים לרשימת המוצגים במוזיאון של הקיבוץ.

בעקבות הנזירים. השבוע, שעה ש'רעה את עדרו, נפלה בחלקו של שאל שרון הצבר תגלית העולה על כל התגליות שהת'גלו באזור. היה זה כשקרני השמש נפלו על כתובת החקוקה בסלע אפור. הכתובת היתה מורכבת מאותיות יוניות, שמתחתן חקוקה כתובת עברית קדומה, אותה פיענח שאל מיד: "תחום גור".

חיש מהר פשטה הידיעה על התגלית בין חובבי הארכיאולוגיה של הקיבוץ. הם מיהרו למקום ופענחו את הכתובת היוונית כי "אלקיון". אורי מחשבה קצרה פוענח גם פשר הכתובת: כתובת עברית המסמנת את תחום השבת של גור החשמונאית. השם אלקיון הוא כנראה שם מושל העיר.

לאחר עיון בספרים התברר כי כתובת דומה התגלתה לפני כמאה שנה על ידי חוקר צרפתי, ולפיה נקבע כמדויק מקומה של גור העתקה. כתובת זו נלקחה על ידי השל'טונות התורכים לקושטא.

כעבור זמן קצר התברר כי בשנת 1900 טילו שני נזירים דומיניקניים בסביבות התל, מצאו שם שתי כתובות. כשבאו אחרי כמה שנים למקום לא מצאו אותן עוד. תגליתו

לצורך אותה מטרה נערך בישראל מחזה, שגאה כהצגה מחודשת של טרגיקומדיה נדושה. בסוף שנת 1948 ביקר השגריר ה'אמריקאי אצל שרה. חן שרת כדי לדרוש את נסיגת צה"ל מאל-עריש. כאשר לא בא על סיפוקו המלא, הזמין השגריר את מכוני יתו, נסע למקום חופשתו של דוד בן-גוריון (או בטבריה) והגיש לו את אותו האולטי'מטום. הוא בא על סיפוקו.

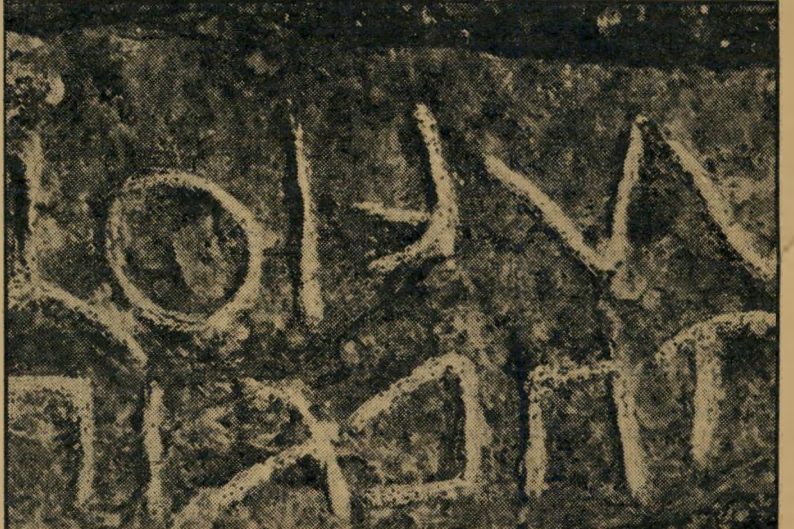
השבוע ביקר השגריר האמריקאי, אדוארד לאוסון, אצל שרת-החון גולדה מאיר, כדי לדרוש ממנה באופן אולטימטיבי שישראל לא תתערב בירדן. כאשר לא היה בטוח ב'תוצאות, הזמין את מכוניתו, נסע למקום חופשתו של דוד בן-גוריון, אי-שם בישראל. הוא הגיש לו את אותו האולטימטום. הוא בא על סיפוקו.

אחרי שנקבע העיקרון, נשאר לקולק רק לקבוע את המחיר ואת תנאי התשלום.

ציונות סעודת הבישוק

אם ישנו אדם המסוגל להרגיז את דוד בן-גוריון ואת קבוצת אברכי-המשי שלו, הרי זה ד"ר נחום גולדמן. כי גולדמן לא זו בלבד שהוא משיע בפרהסייה וזרי-כפירה נגד תורת-הקודש של ביג'י (העולם הזה 1015), אלא שהוא עושה גם מעשים פוליטיים עצמאיים. בחוגי ביג'י, עצמאות אישית גרו'עה מבגידה.

השבוע הוסיף גולדמן חטא על פשע. בהאשון של חולה-מועד של פסח יצא לנ'

הכתובת העתיקה "תחם גור" (שורה תחתונה) בעקבות שני כמרים

של שאל לא היתה אלא גילוי מחודש של תגלית הנזירים. ההוכחה: למחרת נמצאה ה'כתובת השניה, המכילה רק את שמו של אלקיון.

היסטוריה האיש שדיבר ציונות

אין זה דבר מוזר שכל העתונים הציוניים במדינה מתעלמים מיום השנה למותו של עסקן יהודי, בעוד ששני עתוני אגודת-ישראל (המודיע ושערים) מקדישים לו עמ' דים שלמים. הדבר הופך למוזר רק כאשר המדובר באיש שהמציא את המלה "ציונות", והיכול על-כן ליחשב בצדק לציוני הראשון בעולם.

המייצג את הכנסיה הקאתולית-יוונית, הכפופה לאפיפיור הקאתולית-הלאטיני, אך נבדלת מנסייתו.

צרת, כינס את נכבדיה, נאם להם על הש'חלכות ישראל במרחב ועל השלום היהודי-ערבי. אחרי-כך ביקר בשורה של כפרים ערביים, כאורח הארגון היהודי-ערבי חל'המעשים של מפ"ם.

ביג'י רתח. אין זה מקרה שדוד בן-גוריון לא ביקר אף בכפר ערבי אחד מאז יום הקמת המדינה. מעשיו של גולדמן נראה לו כהתגרות אישית.

הפטיש הקדוש. אולם לא קל ללחום בנשיא הציוני, שיוני מחזיקות במפתח ה'קופה, המכלכלת את כל מפלגות ישראל. למפא"י לא היה כל חשק לצאת לקרב אישי נגד גולדמן. לכן עלה בלב נאמני ביג'י רעיון הרבה יותר גאוני: לגייס את הדתים לחזית. הם היו מוכנים ללחום עד החייל הרחי האחרון.

בין שאר חטאיו, סעד גולדמן בשעת ה'ביקור על שולחנו של הבישוף גירג'י חכים. היה זה בפסח. קשת היתה לתאמין כי הבישוף